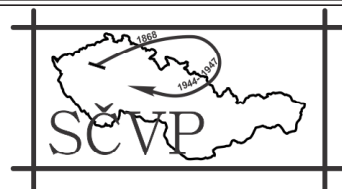

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

09/2013

VÝZNAMNÉ VÝROČÍ

Vznik Československé Republiky před 95. lety

Připomenutí - Masaryk objel celý svět, aby přivezl národu svobodu. Když za ním Beneš přijel do Paříže, odešel do Londýna. V r. 1917 navštívuje Rusko - uvědomuje si, že východní fronta je k nám nejbližší a mohl by odtud nejdříve přijít mír. Překážkou mu byl vznik bolševické revoluce a uzavření míru mezi Ruskem a Německem. V každém městě kam přijel - Petrohrad, Kyjev, Moskva, vždy začaly bolševické boje. Musel své působení uzavřít, opustit Rusko a jet do USA. Odtud řídil poslední fázi našeho osvobozenického boje. Splnil několik úkolů:

1) po uzavření Brest-litevského míru musel vést Masaryk odsun a pochod našich ruských legií přes Transsibiřskou magistrálu do Vladivostoku, po moři do francouzských přístavů a odtud domů. Při přechodu přes Sibiř docházelo k hlavním střetům mezi Čechy a bolševiky u Bachmače a na Piavě.

2) 3. 5. 1918 uzavřel Pittsburskou dohodu s americkými Slováky, jejím prostřednictvím jim slíbil autonomii v nové osvobozené republice, tento slib se nikdy nenaplnil.

3) 29. 6. 1918 Francie uznala Československou národní radu jako vládu příštího česko-slovenského státu. 9. 8. 1918 tak učinila i Velká Británie, postavení Masaryka, Beneše i Štefánika se stalo legitimním.

4) v říjnu 1918 Masaryk v souladu s Wilsonovými 14ti požadavky vyhlásil Washingtonskou deklaraci o naší republice.

Staneme se v mezinárodním smyslu mezinárodně-právním subjektem. Národ byl ale ještě v moci Habsburků. Rakušané se pokoušeli kontaktovat některé české představitele k záchraně rakouské monarchie, Češi to pochopili jako zánik Rakouska-Uherska. 28. 10. 1918 se Češi začali v Praze shlukovat. Československý národní výbor převezme moc - Šrobár, Švehla, Stříbrný, Soukup a Rašín. Po 300 letech se české země stanou svobodnými, když 30. 10. 1918 se Slováci Svatomartinskou deklarací přihlásí do tohoto svazku (Matuš Dula přečetl deklaraci).

Přednáška o Volyni v Brně

Dne 30. 9. od 15:45 se konala na Pedagogické fakultě v Brně přednáška profesora Jaroslava Vaculíka a jeho hostů, spisovatelky Anny Lymich z Kvasilova a paní Leny Larmoljuk. Součástí této přednášky bylo rovněž promítnutí dokumentu Volynští (v televizi byl uveden na ČT2 v pondělí 28. 10. 2013 v 16:30; v úterý 29. 10. 2013 v 11:00 a v neděli 3. 11. 2013 v 09:35). Kdo vládne internetem se na to může podívat opakovaně!

Potom už došlo na prezentaci dvoudílné knihy paní Lymich o historii města Kvasilov. Její dílo ve své první části podrobně pojednává o působení volynských Čechů v tomto městě od druhé třetiny 19. století. Vyzdvihuje zejména zásluhy českých podnikatelů o rozvoj průmyslové činnosti v Kvasilově a Zdolbunově a hlavně jejich pozitivní vliv

na rozvoj celé oblasti. Tato činnost byla podepřena i mohutným rozvojem v oblasti zemědělské, pěstitelské ale i chovatelské. Na tomto všem se opět velkou měrou podíleli především volynští Češi, kteří se v této oblasti usídlili. Nezanedbatelný pokrok přinesly i jejich další činnosti tj. oblast vzdělávání, kultury a sportu.

Druhý díl se zabírá obdobím od odchodu Čechů do součastnosti. Z obou dílů číší zapálený zájem autorky o vliv na rozvoj oblasti Zdolbunova během osmdesátiletého působení Čechů na Volyni.

V následné diskuzi vystoupili kromě paní Lymich paní předsedkyně SČVP Jaromíra Němcová, pochopitelně profesor Vaculík a také Mgr. D. Martínková, kteří odpověděli na dotazy z auditoria. Přednášky se kromě dvou skupin studujících zúčastnili rovněž členové SČVP z dalších regionů ČR.

Na závěr se organizátoři (zástupci regionu Brno) a vystupující s některými hosty sešli na malém posezení v Gingile, jedné typické hospůdce na Křížové v Brně. *red.*

Z Teremna

V Teremně bydlela paní Kocíková se synem Františkem. Později se oženil a měl syna. U nich jsem viděla za dvorem chmelnicí. Ještě v jednom místě jsem si všimla nízkého plotu a za ním byl chmel. Po válce se Kocíkovci odstěhovali do Čech, blízko Postoloprtn. V Čechách se jim narodila dceruška. Byli příbuzní s Nepodalovými a Kubnarovými. Když paní Nepodalová ochrnula, tak paní Kocíková (babička) jezdila do Litomyšle prát. Nepodalová dcera se vdala a přestěhovala se do Písku. Asi jednou nebo dvakrát mi napsala.

Už je to nějaký čas ve Zpravodaji bylo napsáno, aby někdo něco napsal o chmelu. Byla jsem o prázdninách u svého kmotříčka Pokorného a tety sestry mého tatínka Slavěnky a dědečka Antonína Janečka a dvou sestřenek v Sedlci na chmelu. Dostali školáky na česání. Dva byli asi 17letí, jejich vedoucí. Před příjezdem teta se mnou rozkládala na vrchu pavlače ve velké místnosti matraci z jednoho kusu, menší polštářek a jednu deku. Kolik těch chlapců bylo si už nepamatuji.

U sousedů byla paní učitelka se žákyněmi. Asi čtyři chlapci byli Romové, nebo romského původu. Přesně nevím kdy jsme ráno vycházeli z domu. Šli jsme trochu z takového kopečka až k chmelnicí. Byla jsem poprvé na chmelu. Měli jsme stoličky. Když jsem začala trhat, stoupla jsem, rukou jsem chytila chmel asi v půlce, trochu jsem odstoupila aby na mě moc prachu neletělo, cukla jsem rukou a strhla jsem štok. Pak jsem si ho dala přes klín nebo vedle a do košíčku se trhalo. Už si to tak všechno nepamatuji. Jeden štok byl víc osypaný, druhý méně. Já jsem trhala a měřila věrtele. Asi dva romští chlapci natrhali víc jak ostatní. Já jsem za celý den natrhala asi čtyři věrtele. Ti romští chlapci asi šest nebo více. V poledne nám teta s koňmi

dovezla oběd. Měli jsme polévku a ostatní. Měli jsme také malé švestkové knedlíky. Po tu celou dobu myslím že nepršelo a našťestí nikdo nebyl nemocný. Byli jsme na chmelnici asi do 7. hodiny večera. Večer přijížděl strýček s koňmi pro chmel. Na konci jsme šli za vozem a trochu jsme si zpívali. Doma chmel rozsypal a sušil. Druhý den říkali, že bude dočesná. Měli také trochu od státu na stravování pomoc.

Starší sestřenka jezdila do Litoměřic do práce a druhá byla ještě malá školačka, byla v ozdravně. Také jsme měli v domě malou koupelnu. Později dědeček zemřel a rodina se odstěhovala do Roudnice. Teta měla velký revma v rukou. Mladší sestřenka žije v Porubě s rodinou.

Děkuji všem za fotografie církve ve Zpravodaji. Na shledanou se všemi příště.

Alžběta Bezděková

Krátce o středoškolském prof.

Ing. Miroslavu Zichovi

Pan Ing. Miroslav Zich se narodil na Volyni 16. 7. 1932 v Zolotivjev, okres Rovno. Po II. sv. válce jejich rodina hospodařila ve Vyskové, okr. Žatec.

Ing. Miroslav Zich byl absolventem SZŠ v Roudnici n/L a ve studiu pokračoval i na Vysoké škole zemědělské v Praze. Po ukončených studiích krátce již ve funkci inženýra pracoval ve STS v Žatci. Dalších více než 10 let byl technickým náměstkem ředitele podniku Chmelařství v Žatci. 1. února 1972 přešel do funkce středoškolského profesora na SZTŠ v Žatci, kde si dálkově doplnil pedagogickou přípravu. Mimo jiných předmětů vyučoval ve škole předmět chmelařství. Žatecká škola byla jednou v republice zaměřenou na obor chmelařství.

S Ing. Zichem jsem se dobře znal, a to nejen z podniku chmelařství v Žatci, ale i za jeho působení na zemědělské škole, kterou moji oba synové absolvovali a dále úspěšně i vysokoškolská studia dokončili. Ing. Miroslav Zich s Ing. Janem Horejskem prostřednictvím Ministerstva školství vydal středoškolskou učebnici „Chmelařství“.

Mnoho let byl i předsedou maturitních komisí na středních školách v severočeském kraji. Středoškolský profesor Ing. Miroslav Zich odešel 30. srpna 1996 do důchodu, kde ale nezažádal a byl nadále činorodý. Jednoho dne při našem setkání mi řekl, že bychom spolu mohli napsat knížku „Pěstování chmele na Volyni a v Čechách“. Jelikož se sám dlouhodobě chmelařskou historií zabývám, tak jsem s ním souhlasil. Často nejen ode mne, ale i od vedoucích pracovníků chmelařských organizací vyžadoval urychlené zaslání potřebných podkladů. Nikdy jsem mu nechtěl věřit, že na to má málo času. Bohužel se stalo neuvěřitelné a po dopsání knihy navždy odešel.

V mé knize jsou zmínky o některých obcích, pěstitelích, chmelařských organizacích na Volyni. Například: Kvasilov (Perný, Vacátko, Kadavi, Martínek); Boratín Český

(Vlk, Zajíček, Janota, Opočenský); Hlinsk (Vaic, Šmolík, Čejka); Zolotivjev (Zich); Omelanština (Malhaus, Calta, Kočka, Štastný); Sofievka (Čapek, Lucký, Bartoň, Vávra); Ládovka (Mašek, Kracík, Balada); Okólek (Krejza, Tomáš, Vrbata); Kupičov (Zápotocký, Tošner, Bajer, Loužil) atd.

Po druhé světové válce se soukromě dlouho nehospořádalo, protože přišla kolektivizace. V této době se i podstatně změnil způsob pěstování chmele, od malovýroby se přešlo na velkovýrobu. Především to je pěstování chmele v širokých spinech, zavedení moderní mechanizace-agrotechnika, výživa, sklizeň i sušení chmele. Po roce 1989 se situace mění a přechází se postupně k soukromému hospodaření a zavádějí se i nové chmelařské organizace.

Kniha „Pěstování chmele na Volyni a v Čechách“ byla představena na členské schůzi žateckého regionu s tím, že bude zapotřebí na její vydání zajistit finanční prostředky. V této knize je seznam nositelů chmelařských řádů volyňských Čechů které na svých pravidelných kongresech uděluje Mezinárodní sdružení pěstitelů chmele a které se konají v různých státech chmel pěstujících.

Mirku čest Tvé památce! Za chmelaře nositel chmelařského řádu
Václav Nesvadba

Třída plná volyňských děvčat

K prvnímu září osudového roku 1938 zřídila v Litoměřicích Ústřední matice školská dvouletou českou obchodní školu. Na konci téhož měsíce příhrádková konference české pohraniční nacistickému Německu, součástí záboru byly i Litoměřice, a tak se čerstvě otevřená škola stěhovala do českého vnitrozemí. Nejprve do Roudnice nad Labem, od září 1939 působila potom v Budyni nad Ohří. Do Litoměřic se vrátila až po válce v roce 1945. Za pár let na to - ke dni 31. 8. 1949 - byla úředním rozhodnutím definitivně zrušena.

Historie školy je letmo spojena s reemigrací volyňských Čechů. V září 1947 na škole otevřeli třídu kterou označili jako 1. ročník B. Zapsány do ní byly vesměs děti reemigrantů z Volyně, dvacet dívek a spolu s nimi dva chlapci. S trochou nadsázky můžeme hovořit o třídě plné děvčat. Specializovaná třída měla usnadnit začlenění volyňské mládeže do českého školského systému vzhledem k tomu, že předchozí vzdělání získané na Volyni bylo s ohledem na školní praxi v tehdejší Československu v mnohém nedostačující. Češi tvořili na Volyni malou, více či méně trpěnou, čtyřicetitisícovou minoritu, rozprostřenou mezi ukrajinským a polským živlem. Tamní školy byly za sovětské éry navíc silně rusifikovány.

Volyňská děvčata, která se přihlásila na litoměřickou obchodní školu, uváděla jako své základní vzdělání sedm (případně šest) tříd sovětské střední školy, výjimkou bylo absolvování osmi či devíti tříd, což byl případ střední školy ve Zdobunově. Díky tak rozmanitému rozsahu předchozího vzdělání se v Litoměřicích v rámci jedné třídy sešla děvčata ve věku od čtrnácti do devatenácti let.

Volyňská mládež měla malou možnost poznat prostředí českých škol. Většina rodin reemigrantů přijížděla do staré vlasti v prvé polovině roku 1947, zhruba v období od února do května. Prvními starostmi rodičů bylo sehnat urychleně vhodné ubytování, zajistit rodinu po materiální stránce, a začít posílat děti do školy. V době vrcholící reemigrace v Československu zvolna končil školní rok 1946/1947, takže děti reemigrantů stihly v tomto školním roku navštěvovat českou školu pouhé dva, maximálně čtyři, měsíce.

Vratme se však zpět k litoměřické obchodní škole. Volyňská děvčata se při společně sdílené výuce mohla snadněji adaptovat na učební látku české školy. Mám na mysli především v předmětech, které se na Volyni vyučovaly omezeně jako byl český jazyk, anebo v předmětech, jejichž výuka měla na Volyni jiný obsah, kupř. dějepis či zeměpis.

Pozitivně mohl na studentky působit fakt, že na litoměřické obchodní škole působil učitel Josef Svoboda, původem z Volyně, jenž vyučoval odbornému předmětu psaní na stroji a krom toho dvěma volyňské mládeži blízkým jazykům, tehdy povinné ruštině a nepovinnému předmětu polský jazyk.

Všeobecně panující obavy volyňské mládeže z češtiny se nakonec v praxi potvrdily. Český jazyk mnoha děvčatům kazil celkový studijní průměr, ale přesto již na konci prvního ročníku jedna volyňská dívka – Nina Doležalová – prospěla s vyznamenáním. V dalším školním roce 1948/1949 byl na škole otevřen pouze jeden druhý ročník, společný pro děti reemigrantů i jejich spolužáky z českých zemí. Volyňská mládež vcelku ve studijní soutěži obstála, Nina Doležalová byla hodnocena mezi deseti nejlepšími žáky ústavu.

Ukončením školního roku 1948/9 skončila i existence litoměřické obchodní školy, zdálo by se, že stejně tak by bylo možno uzavřít i

text příspěvku. Pro úplnost je ovšem třeba zmínit jednoho studijního sólistu, jenž pocházel z Volyně. Ve školním roce 1946/1947, tedy ještě před hlavní vlnou volyňské reemigrace, je ve druhém ročníku litoměřické obchodní školy zapsán rodák z Buršovky Miloslav Šatava. Podle archivních materiálů se v létě 1946 přestěhoval k bratrovi do Mlékojed u Litoměřic, přičemž první ročník obchodní školy absolvoval v Praze – Smíchově. Nutno říci, že student Šatava Volyňákům na litoměřické obchodní škole ostudu neudělal, neboť prospěl s vyznamenáním.

S trochou detektivního pátrání, ve spolupráci s několika ochotnými ženami z vedení SČVP, litoměřického a pražského regionu, a s přihlídnutím k internetové prezentaci Sdružení, se podařilo někdejšího studenta Šatavu blíže identifikovat. Nejde totiž o nikoho jiného než o jednu z nejmýznanějších osobností volyňských Čechů – profesora Ing. Miloslava Šatavu, CSc. Z jeho pozoruhodného života připomeňme, že ve věku necelých šestnácti let vstoupil na jaře 1944 dobrovolně do 1. čs. armádního sboru v SSSR, zúčastnil se bojů v rámci karpatskodukelské operace. Byl těžce raněn, je držitelem několika vyznamenání, včetně Čs. válečného kříže 1939.

Maturoval na reálném gymnáziu, absolvoval Vysokou školu zemědělskou, obhájil titul kandidáta věd a jako první volyňský Čech dosáhl titulu vysokoškolského profesora. V roce 1990 byl spoluzakladatelem Sdružení Čechů z Volyně a stal se jeho prvním předsedou. Zmínka o době jeho studia na zapomenuté litoměřické škole může být drobným doplněním jeho oficiálně prezentovaného životopisu.

Závěrem malé povzdechnutí. Dokumenty litoměřické obchodní školy se dochovaly ve skromném rozsahu, tvoří je jedna krabice písemností a pár školních katalogů. Složitými cestami doputovaly do Státního okresního archivu Litoměřice se sídlem v Lovosicích, kde se mi dostaly do rukou. Uvažoval jsem jak objevený materiál využít. Nakonec jsem se rozhodl podivuhodnou třídu volyňských děvčat i prvního volyňského studenta na škole připomenout, byť torzo archivních materiálů podává velmi zploštělý pohled na realitu, chybí v něm „člověčina“, osobní zážitky zainteresovaných osob. Snad některá ze studentek bývalé litoměřické obchodní školy, anebo pan profesor Šatava, připomenou na stránkách Zpravodaje tehdejší studentský život mnohem plastičtěji. S přáním všeho dobrého jim i všem volyňským krajanům

Jaroslav Moravec

Milí čtenáři Zpravodaje

Rok po roku utíká jako voda v řece a letos tomu bylo 13. července už 70 let, co u nás na Volyni němečtí nacisté vypálili krásnou vesničku Český Malín. Vyvraždili a upálili 374 lidí, starých, mladých a nevině dětičky. Ptám se jestli tito vrazi byli také lidé?

Letošní důstojnou pietní vzpomínkou jsme uctili jejich památku také v Novém Malíně u památníku. V 10:30 hodin začalo kladení věnců za smutečního pochodu, hrála vojenská hudba. Věnců byla spousta, bylo zaplněné celé prostranství před památníkem.

Po všech projevech a ukončení civilního obřadu začala panychida za zavražděné. Sloužilo šest pravoslavných kněží a zpíval šumperský sbor. Po ukončení církevního obřadu byli všichni zúčastnění pozváni do místní sokolovny na chutný oběd. Bylo nás asi 250 až 280, přesně to nevím. Odpoledne byl promítaný film o této události. Rozcházel jsem se domů s dojetím a vzpomínkou na Český Malín. Kdo to mohl udělat?

Velký dík patří Mgr. Marku Štanclovi z Obecního úřadu za bezchybné zorganizování celé akce. Za region Šumperk Alice Bílková

V zemi našich předků

Ukrajinu, a zejména Volyň mám velmi ráda, takže rozhodování pro zájezd na začátku července nebylo nikterak zdlouhavé. Jela jsem podruhé, celkově jsem navštívila zemi svých předků již potřetí. Vedla mě k tomu zvědavost, touha po nových informacích o životě mých předků, ale také obecný zájem o historii, kterou jsem vystudovala.

Krátce po ranním příjezdu na Volyň jsme se rozhodli (tým: já, Roman Š. a Kája Š.) pro cestu do Ulbárova (bývalé české vesnice) a to vlakem z nádraží v Dubně (v Dubně jsme byli také ubytováni po celou dobu). Cestě předcházelo varování, že vlak zde jezdí velmi spore díky státním škrtům. I tak jsme měli štěstí a vlak jel velmi brzy. Při nastoupení do vlaku jsme pochopili, že u nás v ČR není třeba si na čistotu vlaků stěžovat. Název vesnice Ulbárov bohužel výpravčí neznala, takže nám doporučila jet až do Zdobunova. To průvodčí byl znalejší a název obce Ulbárov znal – záhadou je, že na nových mapách tento název nefiguruje, ale v názvu zastávky zase uveden byl (na Ukrajině je spousta nelogických věcí, na to si musí

člověk zvyknout). Vystoupili jsme v lukách, avšak při polní cestě nějaké domečky přece jen stály. Roman vytáhl svoji mapku vesnice a ihned jsme byli schopni identifikovat české domy. Sem tam jsme se zastavili s lidmi na kus řeči, někteří dokonce dovedli i říci jaká česká rodina před nimi bydlela. Většinou, tak jako v jiných bývalých českých vesnicích, zde žili „pereselenci“ ze Slovenska (ale je otázka jaké byli národnosti), kteří sem přišli po odchodu našich předků. Prošli jsme kolem starého mlýna, kaple-modlitebny, cerkve s kamennými kříži a Roman zde až na konci vesnice objevil dům pravděpodobně patřící jeho předkům. Protože se nám šlo dobře a počasí přálo, šli jsme polní cestou do Hrušvice odkud jsme zamířili na hlavní tepnu, abychom nastoupili na maršrutku zpět do Dubna. Ta jela našěstí velmi brzy.

Čtvrtek byl zasvěcen archivnímu bádání. Za tímto účelem jsme jeli do Rovna. Nejprve bylo zapotřebí se vymotat z autobusového nádraží v Rovně. Odtud pak do centra města a za pomoci místních ochotných občanů jsme podél řeky po Nabřežnoj dorazili k Děřzavnomu archivu, který sídlí k neveliké budově. Zpočátku byli z nás na rozpacích a byli překvapeni, že chceme bádát ještě dnes. Nakonec nás pustili do badatelný, kde jsme byli zavaleni badatelskými dotazníky, které bylo vhodné vyplnit minimálně rusky. Po několika hodinách jsme postupně získávali dokumenty k nahlédnutí, které jsme potřebovali, ovšem druhá věc byla zda jsme našli to, co jsme potřebovali. U matrik bohužel chyběly některé roky, mohly být za války zničeny, nebo je jednoduše správce cirkve neodvezdal (při hledání je dobré vědět i názvy okolních větších vesnic kde se nalézaly kostely-cerkve).

K vesnici Noviny České, odkud pochází moji předkové bohužel vůbec nic neměli (lepší výraz možná bude nic nenašli). Tvrdili, že za války vše shořelo. Mně podle vyprávění pamětníků však nebylo jasné kdy a kde mělo hořet. Takže bádání v dalších archívech je víc než žádoucí. Paní, která pro nás materiály vyhledávala, nebyla bohužel v archívu služebně dlouho, takže řešila některé dotazy se staršími kolegy po telefonu. Každopádně, její ochota byla neobvyklá a byli jsme za ni velmi vděční.

Pokračování

Dagmar Martinková-Maňhalová

Setkání rodáků z Jezírka

Dne 21. 9. 2013 se uskutečnilo první setkání rodáků z Jezírka po 66 letech, jejich potomků a přítel v restauraci Chrám chmele v Žatci. Sešlo se nás 43. nejstarší účastnice setkání byly Marie Husáková-Menclová 94 let a Věra Beranová 94 let. Účastníky setkání přivítal pan Jaroslav Vodička. Zasluhu na hojně účastí jezeráků mají paní Jiřina Hejdová, Jaroslav Vodička a Josef Krouský, který předal zúčastněným Kroniku obce Jezírka, kterou získal v Národním muzeu. Tuto kroniku sepsal pan Václav Rígl v roce 1992. Všichni přítomní schválili příští setkání, které by se mělo uskutečnit v roce 2014 společně s rodáky z Buršovky.

Jen krátce o Jezírku. Jezírko bylo českou obcí založenou v roce 1869. V obci žilo 27 rodin a 7 rodin na samotách. Bylo zemědělskou obcí a pěstoval se zde i chmel. Byla zde česká škola, hospoda, sbor dobrovolných hasičů, sokolovna a hrálo se divadlo jak pro děti tak i pro dospělé. Byli zde řemeslníci, krejčí, švec, kovář, vyráběly se tašky, cihly. V českých legiích v 1. světové válce bylo 7 občanů, za druhé světové války za osvobození Československa bojovalo 26 občanů Jezírka, z toho 7 padlo a dva byli těžce raněni. Nejbližší obce okolo Jezírka byly Buršovka, Nový Svět, Buderáž, Mizoč, Mizoč, Klopota a Zálesí.

J. Krouský

P O Z V Á N K A

Historicko Dokumentační komise SČVP si Vás tímto dovoluje pozvat na besedu na téma **Česká Matice Školská na Volyni** uspořádanou jako připomínku 90. výročí jejího založení historii vzniku, cíle a činnost organizace připomene Ing. Josef Vlk Beseda se bude konat v sobotu 9.11.2013 od 13:00, v hotelu Legie, Sokolská 34, Praha, zastávka metra I. P. Pavlova ve 4. p v zasedací místnosti ČSOL

Za HDK Roman Štěr

Dodatek k článku ve zpravodaji č. 07/2013 z Broumova Vzhledem k tomu, že jsem byl nabádán panem Sazečkem k tomu, aby byl článek co možná, vzhledem k ostatním pisatelům napsán jen v krátkosti, jsem se nezmínil o všem co mě a možná i ostatní účastníky zájezdu k 70. výročí do vypáleného Českého Malína na Ukrajině trápi.

Nebudu se již zmiňovat o hrozném a nepohodlném cestování naším autobusem od Pražské firmy CK PANCEST, ani o ubytování na ně zrovna moc příjemném hotelu TURIST v Rovně, údaj-

ně nejlacinějším, kde když jste chtěli jet výtahem dolů a zmáčkli jste příslušné tlačítko, tak jel výtah nahoru a to nemluvím o čistotě na WC, kde jedna známá musela celou koupelnu i s WC nejdříve vystříkat dezinfekčním sprejem. Ale zmíním se o celkovém zájezdu, ten kdo tam někoho má, myslím tím nějaké příbuzné nebo známé, tak měl kam jít, to v případě ostatních, byl problém, ti se museli spokojit jen z pohledem z okna, anebo procházkou kolem hotelu, jinač cizinec v neznámém městě si nemohl dovolit bez doprovodu nikam jít a přitom v celém městě je určitě spousta nějakých kulturních památek o kterých by se mohla naše průvodčí zmínit, nebo přímo ukázat.

Když si porovnáme co všechno viděli a kde všude byli cestující ze zájezdu z Brna, který se též vydal do Rovna, ale o týden dříve 4.6. přes Maďarsko, Užhorod, přes Karpaty do Mukačeva, viděli středisko zimních sportů Play. Nebudu dál vypisovat kudy vedla jejich cesta, to si může každý přečíst v článku ve zpravodaji č. 07/2013 kde to podrobně popisuje účastník zájezdu, ale když čtu kde všude byli, co všechno viděli a velká spokojenost s ubytováním, tak to mi jsme s naší Počajevskou Lávrrou a pramenem Sv. Anny, brídilové.

Nevím přesně kolik jejich zájezd stál, ale údajně méně než náš a o našem zájezdu se proslýchalo, že nám bude vráceno 1000 Kč. Ale to se jen asi proslýchalo, anebo je možné že někomu uvízli v kapse, což by v našem případě dělalo 60000 Kč a to zrovna není malá částka. Možná by bylo dobré, kdyby touto cestou nám spolek PANCEST s paní Finkousovou, podrobně vypsalí vyučování celého zájezdu, kolik stál autobus + nafta která se kupovala, aby se ušetřilo, na Ukrajině, tam je zhruba za 25Kč, kolik stál hotel – to je ubytování + snídaně + večeře a tak dál, myslím si že by to určitě zajímalo všechny účastníky zájezdu a zvláště v dnešní zkorumpované a pro nás z nižších vrstev, špatné době. Jestliže naši organizátoři zájezdu mají čisté svědomí, tak by to snad neměl být žádný problém a ať se nikdo nezlobí, ale jedinečnou poctivost a pravda z nás dělá dobré přátele.

Dušan Gajdoš

----- Naši jubilanti

region Brno: V listopadu oslaví 83 let Alena Marková z Novin Českých nyní Náměšť n/O; 81 let Milada Plevová ze Segievky, nyní Brno a 70 let Antonie Moravcová z Račina, nyní Brno.

Všem jubilantkám přeje hodně zdraví a štěstí *Lubomír Sazeček*
region Domažlice: V listopadu oslaví 81 let Anna Řeháková z Líně; 87 let Anna Vokáčová z Horšovského Týna a 91 let Ing. Josef Vích z Horšovského Týna. Všem jmenovaným gratulujeme a do dalších let přejeme pevně zdraví, štěstí a dobrou náladu.

Za region *Miloslava Chocholatá*
region Cheb: V listopadu oslaví 80 let Emilie Zajacová ze Zálesí, nyní v Dolním Žandově; 85 let Albína Pečínková z Chomoutu, nyní v Dobroších. Zdraví a životní pohodu za region přeje

Libuše Pancířová

region Chomutov: V říjnu oslavili 85 let Marie Menšíková z Moštěnice, nyní Lažany; 82 let Jaroslav Hons z Volkova, nyní Nová Ves u Chomutova; 82 let Alexandr Hývl ze Semidub, nyní Klášterec n/O a 75 let Marie Zýková z Kupičova, bytem Kadaň. V listopadu oslaví 94 let Josef Kalcovský z Mírohoště, bytem Praha a 90 let Antonín Roušar ze Semidub, nyní Droužkovice. Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje

Jiřina Kačerová a Josef Roller

region Litoměřice: V listopadu oslaví narozeniny 65 let Emilie Kučerová z Verneřic; 65 let Karel Štěpánek z Litoměřic; 80 let Jiří Němeček z Mírotína, bytem Lovosice; 81 let Oldřich Prošek z Mírohoště, bytem Bohušovice n/O; 82 let Lída Vlčková z Mírotína, bytem Litoměřice; 83 let Josef Šrajtr z Mírohoště, bytem Štětí; 84 let Nina Bártová ze Zdobunova, bytem Litoměřice; 84 let Václav Beneš z Nivy Hubinské, bytem Litoměřice; 85 let Zdena Furmanová z Mírohoště, bytem Litoměřice; 88 let Olga Lugertová z Hulče, bytem Litoměřice; 92 let Evžen Šiková z Ozeran, bytem Litoměřice; 90 let Olga Bílková ze Straklova, bytem Litoměřice.

Za výběr regionu Litoměřice *Daniela Zelenková* jednatelka
region Mohelnice: V prosinci oslaví 80. narozeniny Marie Faltusová z Chomoutu bytem Lanškroun. Jubilantce přejeme do dalších let zdraví, štěstí a životní pohodu. Za region *Machovská*

region Moravskoslezský: V měsíci listopadu oslaví 81 let Anna Klimundová z Martinovky, nyní Opava; 87 let Milada Zemanová z Rovna, nyní Opava; 88 let Barbora Mikulenková ze Mstěšína, nyní Vítkov; 89 let Irena Rožášová z Rovna, nyní Opava a 91 let Bohumil Perman z Rovna, nyní Opava. *Dr. Vl. Samec - Marie Seitlová*

region Praha: V měsíci listopadu oslaví 91 let Beštová Halina z Rovna, nyní Praha 4. 88 let Olivová Míla z Moštěnice, nyní Horní Libchava u České Lípy. 87 let Marková Lidie z Malé Zubovštiny, nyní

Kaplice. 85 let prof. Ing. Šatava Miloslav, CSc z Buršovky, nyní Dobříš. 84 let Smetanová Naděžda z Budky Hubínské, nyní Břežno. 84 let Zmřel Rostislav z Nudyže, nyní Těchlovice u Děčína. 83 let Václavová Vladislava z Ládovky, nyní Ústí nad Labem. 82 let Lubertová Nislava z Puchova, nyní Praha 4. 80 let Sačuk Alexandr z Olšanky, nyní Praha 10. 70 let Miko František z Uherského Hradiště, nyní Staré Město. Všem jubilantům za region přeje hodně zdraví, štěstí a do dalších let životní pohodu.

Prušová M.
region Rakovník: V měsíci listopadu oslaví 80 let paní Emilie Šimánková. Jubilantce blahopřejeme a do dalších let jí přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohodu. Za region *Josef Krouský*
region Šumperk: V měsíci listopadu oslaví 91 roků Lidie Vařeková Štantejská, Dlouhé Pole, nyní Velké Losiny; 87 let Evženie Liščinová z Bartošova, Horodiště, nyní Petrov; 84 let Václav Fric, Terešov, nyní Vikýřovice a 83 let Vladimír Soukup, Hlinsk, nyní Šumperk. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, spokojenost. Za region

Alena Kubelová
region Tachov: V říjnu oslavili 84 let Jiří Čermák z Olšanky, nyní Beroun; 87 let Marie Entová z Rajhorodku, nyní Tachov; 75 let Evžena Tomšovicová z Olšanky, nyní Plzeň. Všem přeji hodně zdraví, sil a dobré nálady do dalších let. Za region Tachov

Alžběta Michlová
Region Vyškov: V říjnu oslavili: 87 let Pěnička Václav bytem Vyškov; 87 let Pěničková Olga bytem Vyškov; 82 let Bačovská Jiřina bytem Kučerov; 70 let Grycová Anna bytem Kučerov. A v prosinci oslaví 65 let Černý Václav bytem Lysovice.

Všem jubilantům za region Vyškov přejeme pevné zdraví a optimismus do dalších let.

Jirásek Rostislav a Černý Václav
region Žatec: V srpnu už oslavili své narozeniny 50 let Vladislav Čejka, farář naší Pravoslavné církve v Žatci; 65 let Mikuláš Kozlovský z Kvasilova, nyní Žatec; 70 let Helena Macáková z Buršovky, nyní Velká Černoc; 80 let Evženie Jirkovská z Kozína, nyní Žatec; 82 let Ludmila Říhová z Novin Českých, nyní Lišany; 81 let Marie Najmanová z Labečanky, nyní Žatec; 82 let Marie Junková z Hulče, nyní Soběchleby; 83 let Nina Smrčková z Volkova, nyní Žatec; 83 let Marie Petružáková z Volkva, nyní Louny; 83 let Václav Maťák z Volkova, nyní Louny; 86 let Libuše Šebková z Kupičova, nyní Louny; 86 let Antonie Pešatová z Omelanštiny, nyní Tuchřice; 87 let Marie Prasková z Dorohostajů, nyní Radičevy; 87 let Antonín Linha z Moskovštiny, nyní Podbořany; 88 let Marie Kočková z Omelanštiny, nyní Žatec; 88 let Emilie Dubšová z Voklova, nyní Krušovice a 88 let Josef Babák z Moldavy nyní Postoloprty.

V září už oslavili své narozeniny 60 let Václav Beneš z Maloměřic; 60 let Daniel Petr z Mostu; 70 let Ludmila Goblová ze Stromovky, nyní Postoloprty; 81 let Anna Herzánová z Novokrajeva, nyní Louny; 82 let Klára Janderová z Mizoče, nyní Aš; 83 let Vlasta Plocová ze Závídova, nyní Žatec; 83 let Helena Beldiková z Moštěnice, nyní Hrušovany; 84 let Josef Sahulka ze Zálesí, nyní Soběchleby; 87 let Antonie Benešová ze Zdobunova, nyní Maloměřice; 88 let Nada Brůhová z Moskovštiny, nyní Staňkovice.

V listopadu oslaví 55 let Alena Ciniburková z Klášterce; 65 let Jaroslav Běhavý z Tištína; 70 let Olga Šindlerová z Kvasilova, nyní Liběšice; 75 let Pavlína Havelková z Kupičova, nyní Podbořany; 81 let Josef Pruša z Teremna, nyní Bitozeves; 82 let Kristýna Štechová z Martinovky, nyní Podbořany; 83 let Slavěna Bartošová z Buršovky, nyní Žatec; 87 let Libuše Černošská z Volkova, nyní Sádek; 88 let Jiřina Skalická z Moskovštiny, nyní Žatec; 89 let Václav Valoušek z Teremna, nyní Stekník; 89 let Emilie Svobodová z Volkova, nyní Hřivice; 90 let se dožívá Vladimír Ponikelský z Maslenky, nyní Levonice; také 90 let Věra Kunášková ze Žatce; 93 let Marie Plasová ze Sofievky, nyní Velemyšl a 95 let se dožívá náš věčný mladík, kolega a přítel, pokladník výboru se mnou začínající v roce 1990 **Pepíček Holec.** Pepíčku, do 100 let je už blízko, vydrž!

Všem těmto členům mnoho zdravíčka, štěstí a Boží Požehnaní do příštích let přeje upřímně *Kamila Ondrová*
Milí naši členové regionu Žateckého. Vím, že jste čekali na gratulace srpnové a také zářijové. Bohužel, bylo to nedopatření. Poslala jsem tyto gratulace kolem 10. července. Když již 22. 8. přišlo 7. číslo Zpra-

vodaje, marně jsem hledala náš žatecký region - Naši jubilanti. Hned jsem telefonovala panu redaktorovi Sazečkovi do Brna, což byl nemile překvapen a řekl, že ode mně doposud nic neobdržel. Domluvili jsme se že hned pošlu podruhé jak gratulace tak tehdy tři úmrtí.

Pan redaktor to obdržel, ale nato odjel na dovolenou. Když se vrátil to už zase měl ode mě gratulace na říjen a listopad. Stalo se co se každému může přihodit, takže v čísle 8 zase nebyly srpen a září ale pouze jen říjen. Byla jsem z toho velice nešťastná, že jste jistě dávali vinu mě, že já jsem to zapoměla dát. Pan redaktor Sazeček se mi moc omluvil, já to pochopila, že mi to neudělal schválně, že se každý z nás může zmýlit a chybu uznal. Jak mi řekl, velice ho to mrzelo. doufám, že mou i jeho omluvu přijmete a nyní v tomto čísle budou dodatečně srpnová a zářijová jubilanti.

S pozdravem Vám všem Kamila Ondrová

Dne 10. 5. 2013 zemřela po delší nemoci v 90ti letech paní **Alla Boroličová Karfiková** ze Žatce, rodačka ze Zdobunova, příslušnice Svobodovy armády.

Dne 31. 5. 2013 náhle zemřela 88ti letá **Marta Jachňuková** rodačka z Heřmanova Městce, matka letos zemřelého Arciděkana pravoslavné církve Vladimíra.

Dne 5. 6. 2013 zemřel po těžké nemoci 84 letý **Vladimír Pilař** ze Rvenic, rodák z Basového Kouta na Volyni.

Dne 12. 9. 2013 zemřel po delší nemoci **Jindřich Buchalský** v nedožitých 92 letech. Bývalý učitel a příslušník Svobodovi armády, rodák z Dermaně, nyní z Kadaně.

Dne 2. 10. 2013 zemřela paní **Miroslava Levčuková** z Klášterce, rodem z Lucka v nedožitých 83 letech.

Odpočinutí lehké jim dej Pane a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za region *Kamila Ondrová*

Dne 16. 6. 2013 zemřela v Žatci, v požehnaném věku 95 let, maminka paní **Anna Hrádková** rodačka z Ivanovky u Dubna. S tatínkem prožila společných 60 let a vychovali spolu dvě děti.

Za rodinu dcera *Vlasta Bártová Hrádková*

Dne 25. 7. 2013 zemřela ve věku nedožitých 73 let naše maminka **Nella Ornstová**, rodačka z Malé Zubovštiny, vdova po Jaroslavu Ornstovi, který byl autorem česko-ukrajinských a ukrajinsko-českých slovníků a autorem kroniky „Česka kolonie Malá Zubovščina na Ukrajině“. S láskou a bolestí v srdcích vzpomínají na oba rodiče dcery **Alena a Pavlína s rodinami, syn Jaroslav, vnoučata Ludmila, Viktor s manželkou Evou, Liborek, Lukášek a pravnučka Viktorka.**

Kdo jste ji znali a měli rádi, vzpomente s námi. Děkujeme
Dne 4. 10. 2013 zemřel Josef Zelený ze Straklova, bytem Tábor letos v březnu mu bylo 92 let. *Prušová M.*

Příspěvky na tiskový fond říjen 2013
region Litoměřice: Ing. Jirí Bohatec Ústěk 200Kč; Miluše Dvořáková Česká Lípa 200Kč; Karel Šerák Ústěk 200Kč; Radomil Vlk Ústěk 100Kč; Ludmila Zochová Litoměřice 200Kč; Helena Šimová Litoměřice 100Kč; Ing. Rostislav Knob Ústěk 200Kč; Jaroslav Gol 200Kč; Marie Hueberová Lysá n/Labem 200Kč; Jiřina Vacková Ústěk 100Kč; Jiřina Kolouchová Lovosice 100Kč; Ing. Miroslav Grindler Česká Lípa 100Kč; prof. Věra Víchová Litoměřice 100Kč; Anna Svobodová 100Kč; Mikuláš Prošek Liběšice 200Kč; Ondřej Boček Mělník 200Kč; Oldřich Prošek Mělník 100Kč; Anastazie Opatová Ústí n/Labem 200Kč; Marie Stanislavská Polepy 250Kč; Vladimír Iránek Polepy 250Kč.

region Frýdlant: Ludmila Milická Liberec 200Kč
region Olomouc: Vladimír Polák 300Kč; Anna Bruščíková 200Kč; Emilie Toušková 400Kč

region Šternberk: Viktor Ráza 200Kč
region Moravskoslezský: Mgr. Václav Krejčí 1.000Kč; Václav Šimsa Studénka 200Kč

region Praha: Nislava Lubertová Praha 200Kč; Marie Cuhrová Praha 10Kč

region Domažlice: Marie Lokvencová Plzeň 100Kč; Libuše Průchová Lochovice 500 Kč

region Šumperk: Vladimír Suva Dolní Studénky 300Kč
region zahraničí- na úhradu členského a příspěvek tisk: Vladimír Anděl Londýn-Anglie 30 liber.

Za zaslání příspěvků děkuje *Marie Nečasová*

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československé obchodní banky a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádání rukopis se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání záselek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 05. 11. 2013**